

Maj 2005

Pausa

**Gimnazjum
nr 36
w Warszawie**

Drodzy Gimnazjaliści!

Gdy historia znów Cię nudzi,
Rano mama bezlitośnie budzi,
A fizyki masz już dość
– czytaj Pausę - jak na złość!

W najnowszym numerze m. in.:
- Paris, Paris...
- Koniec mojego wieku
- Egzaminy gimnazjalne

Redakcja

**Śluby w gimnazjum?
Tylko panięskie...**

Dnia 3 kwietnia w Teatrze Ochoty o godz. 19:00 odbyło się przedstawienie „Śluby panięskie” w reżyserii T. Mędrzaka. Poszliśmy tam chętnie z wybranymi uczniami naszej szkoły. Komedia Fredry opowiada o zawikłanej historii Gustawa (Gucia), który chce ożenić się z romantyczną Klarą, ale na przeszkodzie stoją śluby obydwu rezolutnych panien. Jak Gustaw poradzi sobie z tym problemem?
W kameralnej przestrzeni Teatru Ochoty sztuka brzmi bardzo współcześnie. Standardy jazzowe i bluesowe przenoszą widza w klimat

tęsknoty za prawdziwą miłością. Długie, letnie wieczory i księżycowe noce sprzyjają namiętnym uniesieniom, którym po kolei ulegają wszyscy letnicy. Miłosne szaleństwo szerzy się za sprawą zakochanego po uszy Gucia (Tomasza Mędrzaka), który zadziwia podstępem i przewrotnością. Jego gra podobała się nam wyjątkowo, zaś inni aktorzy – M. Bogdańska, J. Jędryka, A. Sitek, R. Ostolski również nie ustępowali roli Gucia. Według mnie ta sztuka była w precudownym wykonaniu i jest przeznaczona dla osób młodszych i starszych, gdyż kiedyś każdy się zakochał bądź zakocha. Niewątpliwie magia drugiej połówki działa bardzo intensywnie!

Karol Gietka III B

**Paris,
Paris...**

Zorganizować wycieczkę było trudno: najpierw zły termin, później brak chętnych... Ale mimo wszystko, determinacja pani Rajewskiej zrobiła swoje i myślę, że dzisiaj, już po wycieczce, nikt nie żałuje decyzji o wyjeździe do Paryża. W mieście urzekła nas wspaniała atmosfera, różnorodność ludzi, charakterystyczna dla wielkich metropolii oraz wszelkie zabytki związane z historią Francji, Europy, a wreszcie i naszą. Nasz przewodnik, pan Piotrek, zdołał oprowadzić nas po wszystkich ciekawych i ważnych miejscach tej wielkiej stolicy, a pan Mariusz – człowiek zafascynowany historią sztuki, oprowadził nas po Luwrze. Wycieczka była naprawdę wspaniała – choć często zmęczeniu, zawsze wracaliśmy do hotelu zadowoleni z przebiegu dnia. W końcu, jeśli weźmiemy

widok z Wieży Eiffla nocą, dodamy do tego muzeum Rodina i jeszcze spacer po Polach Elizejskich, to nie ma szans na to, aby wycieczka okazała się nudną!

Do Polski wróciliśmy radośni, ale chyba wszystkim brak będzie tych wspaniałych spacerów po mieście i przesympatycznych Francuzów... Jednak ponieważ, wedle wskazówek pana Piotrka, na placu naprzeciwko Katedry Notre Dame stanęliśmy lewą nogą w punkcie, gdzie znajduje się centrum Paryża, to nie ma się czym martwić – na pewno tam wrócimy!

Tosia Gugała III A

SOKRATES COMENIUS

Sprawozdanie z wizyty roboczej podsumowującej współpracę w programie

Wizytę w Badajoz (Hiszpania), w dniach 9-15.04.05 r. złożyły: Pani Dyrektor Maria Rożko-Makowska, Pani Maria Woźniak i Pani Halina Lubicz-Trawkowska.

Podczas pobytu odbyły się dwa spotkania robocze delegacji czterech szkół

współpracujących w ramach akcji Comenius 1, na których zostały przedstawione prace wykonane przez uczniów w ostatnim roku współpracy. Partnerzy wymienili między sobą płyty CD z zapisanymi na nich pracami – komiksami ze wszystkich lat współpracy. Program pobytu delegacji, przewidziany przez organizatorów hiszpańskich, był ogromnie bogaty. Goście obejrzeni zabytki Badajoz, historyczne miasto Extremadura, kościoły i klasztory, teatr rzymski, arabską twierdzę i piękne miasto Cáceres (sławne bociany).

Egzaminy gimnazjalne

26 i 27 kwietnia najstarsi uczniowie naszego gimnazjum przystąpili do testów sprawdzających ich wiedzę z przedmiotów humanistycznych i matematyczno-przyrodniczych. Nerwy dosłownie wisały w powietrzu. W opinii trzecioklasistów część humanistyczna była łatwa. Miłe zaskoczenie: list zamiast rozprawki, mało wiedzy historycznej. Znacznie bardziej niż znajomość dat przydawała się spostrzegawczość i umiejętność logicznego myślenia. Natomiast przedmioty ścisłe... Dla

większości humanistów to porażka... Zadania z teleskopem Hubble'a i zwrotem kosztów instalacji gazowej rozłożyło większość przyszłych licealistów. Wyniki w pierwszej połowie czerwca... Oczekujemy ich z niecierpliwością!

Daria Durys III D

JAK ZDENERWOWAĆ GIMNAZJALISTĘ, CZYLI WIZYTA MAŁEGO PIOTRUSIA

-Tomcio! - krzyczał mały chłopczyk.-
Tomcio, da Piotrusiowi faby...?
-Mały, ja naprawdę cię lubię, ale daj mi się teraz trochę pouczyć. Pojutrze mam test. Wiesz, co to jest test?
- zapytał Tomek z powątpiewaniem.
-Wem. - odpowiedział rezolutny chłopczyk.
-Jakoś mnie się nie wydaje. Ale jeśli wiesz, to bądź tak dobry i pozwól mi sobie przypomnieć chociaż, co to jest rozprawka!
-Dobja. - odparł ugodowo Piotruś.
-Zajaz przyjdę i Tomcio da faby.
Dobja?
-Dobra dobra! Tylko wyjdź teraz!

- Dobja, dobjaja...
- Tomek, chodź do nas!
Oglądamy zdjęcia z wesela cioci Kasi! – zawołała Iza.
- Uczę się. – odparł rzeczowo Tomek. – Nie wiem, czy pamiętasz, ale jestem już dorosły i pojutrze piszę pierwszą część testu dla klas trzecich.
- dodał, wyraźnie akcentując dwa ostatnie słowa.
- Nie wiem, co ma wspólnego dorosłość z testami gimnazjalnymi, ale tak, czy siak, powinieneś się uczyć wcześniej, a nie dwa dni przed egzaminem.
- Jasne. Idź już sobie, Izka.
- Jak chcesz... - powiedziała dziewczyna zabierając ze sobą Piotrusia.
„Nie mieli kiedy przyjechać, tylko akurat dzisiaj” – mówił do siebie Tomek, mając na myśli rodzinę ze strony taty, która przyjechała na weekend z trzylatkiem – Piotrusiem. „Przecież ja niczego sobie nie przypomnę z tym małym na głowie. Jest okropny! Co on dzisiaj wyprawiał w restauracji...!” Taki wstyd! Podczas uroczystego obiadu w sobotę Piotruś cały czas dłuwał w nosie. Tomek starał się nie patrzeć w jego stronę, żeby nikt z gości nie pomyślał, że zna tak

nieprzyzwoicie zachowującego się chłopca. W pewnej chwili mały zaczął kierować brudny palec w kierunku buzi.
„Ohyda!” - pomyślał Tomek. W tym momencie ciocia Marta-mama dziecka, zdążyła podbiec i chusteczką zapobiec temu, co miało nastąpić. Jednakże Piotruś nie zrozumiał, że swoim zachowaniem zgorszył już część obecnych, na czele z Tomkiem i na cały głos krzyknął do swojej mamy z wyrzutem:
- Mamusiu, oddaj gila! Jeżeli w tym czasie na świecie był ktoś bardziej czerwony od Tomka, to bardzo proszę, aby mnie o tym powiadomił. I tak nie uwierzę... Twarz naszego gimnazjalisty można było porównać do kwiatu maku lub małej biedronki (zrzekając się jednak w tym wypadku kropek). To, co przeżywał we własnym wnętrzu, zauważywszy przed chwilą swoją szkolną miłość patrzącą na niego z odrazą, pozostawmy w tajemnicy. Po tym wydarzeniu Tomek odczuwał lekką niechęć do swojego małego kuzyna, obarczając go od tej pory winą za milczenie pięknej koleżanki.

-Tomcio ma już faby dla Piotjusia?! – krzyknął od progu chłopczyk.
„Znowu on...”
-Mam farby, ale dam je tylko wtedy, jak będziesz cicho. Mów szeptem.
- Sieptem? Cio to siept?! – wrzeszczał dalej niezorientowany maluch.
-Szept jest tutaj – powiedział Tomek cicho, wskazując palcem usta.
Piotruś przyjrzał się buzi starszego kuzyna i ze zdziwieniem odparł:
-Nie ma siepta...!
-Och...- westchnął zrezygnowany Tomek.
Piotruś jeszcze raz popatrzył na chłopaka i krzyżąc na cały dom: „Nie ma siepta!” wybiegł z pokoju.
„Ludzie, co ja się z nim mam! Ani chwili spokoju.”
-Tomek! – zawołała Iza.
- Co znowu?
- Idziesz z nami na spacer do łązienek?
- Nie. Zostaję w domu. Przypominam, że jestem dorosły i...
- Tak, wiem. – przerwała mu Iza.-
Wszyscy wychodzimy. Na pewno nie chcesz iść?
- Nie.
- W takim razie – do zobaczenia za 2 godzinki. Acha! Piotruś już był na dworze i wolał zostać.
Zaopiekujesz się nim,

prawda? Cześć! – i
drzwi zostały
zamknięte.

Tomek jeszcze przez
chwilę tkwił w szoku
wywołanym nagłą
informacją siostry. Z
tego hibernacyjnego
stanu wywołał go
Piotruś:

-Tomcio! Śmutno ci,
że nie ma siepta? Ale
daj wejście faby, bo
mi się bajdzo nudzi!

Agnieszka Kapica II A

Koniec mojego wieku

Nareszcie sama.

Nie pytajcie mnie, dokąd
poszłam, dlaczego. Nie
idźcie za mną. Echo
moich kroków na
chodniku. Każdy krok od
waszego świata,
niekończących się
narzekań, pretensji.
Zostawiam za sobą wasze
kolejki w sklepach, pełne
agresji i butelek po piwie
prześwity, niechęć, z jaką
patrzycie na każdego, kto
choć trochę się od was
różni. Chcę uciec przed
wyścigiem szczurów;
pogonią za dobrymi
ocenami, lepszym
stanowiskiem w pracy,
pieniędzmi. A może
również przed samą sobą?
Mijam ostatnie szare
bloki, zmęczone twarze
przechodniów. Jesteście
tak blisko mnie, a tak
daleko, zamknięci we
własnych uprzedzeniach,

lękach. Narzekacie na
samotność, a boicie się
otworzyć na drugiego
człowieka...

Zamykam za sobą furtkę
do parku, tym wkraczając
w nowy świat. Daleko od
brudnych uliczek osiedla,
nieprzyjaznych spojrzeń
sąsiadów. W chłodny,
wiosenny wieczór nikt nie
szuka samotności w starej
Cytadeli. Idę do dawnego
Amfiteatru. Połamane
ławki, scena na której
aktorami są wiatr i
deszcz. Ogromne,
porośnięte zapuszczonymi
krzewami wzgórza
chronią przed
ciekawskimi tę sztukę,
której nie ma. Amfiteatr
jest moim azylem
spokoju. Tu, wśród drzew
i wiatru wszystko zaczyna
się od początku...
Promień słońca przebija
się przez chmury,
oświetla pustą scenę.
Przez chwilę robi się
jakoś jaśniej, weselej.
Nawet połamane ławki
zdają się prostować,
uśmiechać, jakby
oglądały najwspanialszą
sztukę. Leżę na trawie i
obserwuję małe, chude
drzewko. Ugina się pod
każdym mocniejszym
podmuchem wiatru; jego
życie to ciągła walka o
przetrwanie. Każda
silniejsza wichura to
utrata paru cienkich
gałązek, połamane
konary. Moje życie:
ciągłe burze brutalnie
wydzierają mi ostatnie
wartości, zabierają
ostatnie punkty oparcia.

W którymś momencie
zostają zupełnie sama.
Koniec wieku. Upadek
dawnych ideałów,
nadziei. Brak
jakiegokolwiek celu.
Ucieczka przed światem.
Amfiteatr to moje
schronienie. Tu, wśród
starych drzew, odnajduję
nową siebie. Wolną od
konwenansów, narzuconej
mi tożsamości... Tworzę
nowy świat, pełen
nadziei, która nigdy się
nie kończy. Jestem
stworcą, wszystko zależy
tylko ode mnie. Tam
mogę przejąć kontrolę.
Czasami chcę wytańczyć
moją radość, wyrazić ją
każdym mięśniem mojego
ciała, oddać całą sobą.
Cały Amfiteatr bierze
udział w tym szaleństwie.
Staję się częścią
krajobrazu, zatapiam się
w nim, faluję razem z
trawą, kołyszę się z
chmurami.
Nie ma już połamanych
ławek, sceny, na której
odbył się spektakl mojego
wyzwolenia. Zniknęły
wzgórza, stare drzewa.
Znika rzeczywistość.
Nie wiem tylko: czy na
chwilę, czy na zawsze...

Daria Durys III D

Redakcja:

Daria Durys III D
Agnieszka Kapica II A
Tosia Gugąła III A
Karol Gietka III B

Opiekunki:

p. Beata Nowogórska
p. Izabela Rzepka